

L. J. SMITH

Tajný
krv

ZASVĚCENÍ

kniha první

COO
BOO

COO

BOO

L. J. SMITH

Tajný
Kruh

ZASVĚCENÍ

kniha první

COO
BOO

Přeložila Ivana Svobodová

Translation © Ivana Svobodová, 2011
Copyright © 1992 by Lisa Smith and Daniel Weiss Associates, Inc.
Published by arrangement with Rights People, London

ISBN 978-80-7447-030-1

*Mé matce, trpělivé a milující jako Matka Země
Mému otci, rytíři bez bázně a hany*

A a Cape Cod nemělo být takové horko a vlhko. To alespoň tvrdili v průvodci. Všechno tu mělo být pohádkově dokonalé jako na Kamelotu.

Snad s výjimkou, dodával průvodce jen tak mimochodem, škumpy jedovaté, klíšťat, mšic a škeblí, ze kterých se vám zvedal žaludek, a spodních proudů ve zdánlivě poklidné vodě.

V knížce taky návštěvníky varovali před výlety na úzké poloostrovy kvůli přílivu, který se mohl přihnát a odříznout je od břehu, ovšem Cassie by právě teď dala cokoliv za to, aby ji moře uvěznilo na nějakém skalnatém výběžku daleko v Atlantiku, jen kdyby Portia Bainbridgeová byla na druhém břehu.

Cassie se nikdy v životě necítila tak mizerně.

„...a můj druhý bratr, ten, co je v debatním týmu na Massachusettském technologickém institutu a byl s nimi před dvěma roky na světovém debatním turnaji ve Skotsku...“ říkala zrovna Portia. Cassie se přistihla, jak se jí znovu začínají klížit oči, a opět zničeně sklouzla do svého transu. Oba Portiini bratři studovali na stejné škole a byli děsivě dokonalí nejen ve všech činnostech, kde bylo potřeba namáhat mozek, ale také tělo. I samotná Portia byla děsivě dokonalá, i když se letos teprve chystala do předposledního ročníku na střední stejně jako Cassie. A jelikož nebyl Portiiným oblíbeným námětem

k hovoru nikdo menší než ona sama, strávila většinu uplynulého měsíce tím, že Cassie zahrnovala informacemi o sobě a své rodině.

„...a potom, co jsem se loni umístila na pátém místě v improvizovaném projevu na šampionátu Státní řečnické ligy, mi přítel řekl: ‚Je jasný, že se dostaneš do celonárodního finále...‘“

Ještě jeden týden, utěšovala se Cassie. Ještě jeden týden a můžu jet domů. Už jen při tom pomyslení jí srdce sevřela tak prudká touha, až se jí do očí draly slzy. Vrátil se domů, kde jsou všichni její kamarádi, kde si nepřipadá jako vetřelec a neúspěšná, nudná a hloupá holka jenom proto, že nemá ponětí, co to u všech všudy je zaděnka, a kde by se tomu všemu mohla smát: svým báječným prázdninám na východním pobřeží.

„...a tak otec řekl: ‚Pročpak bych ti to prostě nemohl koupit?‘ Ale já na to: ‚No – víš, možná...‘“

Cassie upírala pohled na moře.

Ne, že by Cape Cod nebyl krásný. Domky se šindeleli z cedrového dřeva a bílými laťkovými ploty, co byly obrostlé růžemi, s proutěnými houpacími křesly na verandách a muškáty visícími zpod krovů, jako by vystoupily z nějaké pohlednice. A parky a kostely s vysokými věžemi a starosvětské školní budovy ve vesnici v Cassie vzbuzovaly pocit, jako by se ocitla v jiné době.

Naneštěstí musela den co den snášet Portii, a i když si každou noc vymyslela nějakou vtipnou poznámku, kterou by Portii uzemnila, nikdy se jaksí nedostala k tomu, aby některou z nich použila. Ještě horší než cokoli, s čím mohla přijít Portia, byl ten nepříjemný, neodbytný pocit, že sem Cassie *nepatří*, že je tu cizí a že uvízla na špatném

pobřeží, zcela mimo své prostředí. Ten malý dvojdoměk v Kalifornii jí začínal připadat jako ráj.

Ještě jeden týden, pomyslela si. Musíš to ještě jeden týden vydržet.

A pak tu byla máma, která byla poslední dobou tak pobledlá a tichá... Cassie se na chvíli zmocnil strach, ale hned ho zapudila. Máma je v pořádku, napomenula se rázně. Nejspíš se tady jenom cítí nesvá stejně jako ty, i když z tohoto státu pochází. Asi taky počítá dny do odjezdu, jako to děláš ty.

Jasně že v tom to bylo, a proto se její matka tvářila tak nešťastně, když Cassie mluvila o tom, že se jí stýská po domově. Cítila se provinile, že sem Cassie přivedla a že se podle jejich slov zdálo, že tohle místo je nějaký prázdninový ráj. Všechno bude v pořádku, jen co se spolu vrátí domů.

„Cassie! Posloucháš mě? Nebo jsi už zase duchem mimo?“

„Jo, poslouchám tě,“ odpověděla Cassie rychle.

„A co jsem právě říkala?“

Cassie zpanikařila. Něco o klucích, pomyslela si zoufale, o debatním týmu, vysoké, Národní řečnické lize...

Lidé jí sem tam říkali, že je duchem mimo, ale ne tak často jako tady.

„Mluvila jsem o tom, že by takovéhle lidi neměli na pláž pouštět,“ prohlásila Portia. „Zvlášť ne se psy. Teďa, jasně že to tu není tak nóbl jako v Oyster Harbors, ale aspoň je tu čisto. A teď? Jenom se podívej.“ Cassie se podívala směrem, kterým hleděla Portia. Jediné, co spatřila, byla nějaký chlapík kráčející po pláži. Nejistě se podívala zpátky na Portii.

„Pracuje na *rybářské* lodi,“ ucedila Portia a nosní dírký se jí roztáhly, jako by zachytila nějaký puch. „Dneska ráno jsem ho viděla na rybářském molu. Vykládal úlovek. Řekla bych, že se ani *nepřevlíkl*. To je tak odporný, až se mi zvedá žaludek.“

Cassie ten chlápek vůbec nepřipadal odporný. Měl tmavě rudé vlasy, byl vysoký a i z dálky bylo vidět, že se usmívá. V patách mu hopsal pes.

„S týpký z rybářských lodí se nebavíme. Nestojí ani za pohled,“ ucedila Portia a Cassie musela uznat, že na tom něco bude. Na pláži mohl být tak tučet dívek, ve dvojicích nebo trojicích, některé s kluky, ale většina bez. Když dlouhán procházel kolem, dívky se od něj odvracely. Otáčely hlavu a koukaly se opačným směrem. Ne, že by po něm hodily okem, pak dělaly, že ne, a hihňaly se. Nestál jim za to, aby ho braly na vědomí. Když ten kluk přišel blíž, Cassie uviděla, jak se jeho úsměv mění v ponurý úšklebek.

Dvě dívky, které seděly nejbliže ke Cassie a Portii, se teď odvracely a div, že nad ním neohrnovaly nos. Cassie viděla, jak dlouhán nepatrně pokrčil rameny, jako by ani nic jiného nečekal. Pořád nechápala, co je na něm tak odpudivého. Měl na sobě odřené zastřižené šortky a triko, které mělo nejlepší dny za sebou, ale tak přece chodila spousta kluků. Jeho pes klusal za ním, vrtěl ocasem a vypadal přátelsky a ostražitě. Nikoho neobtěžoval. Cassie zvedla oči k čahounově tváři. Zajímalo ji, jaké má oči.

„Koukej se *na zem*,“ pošeptala jí Portia. Kluk teď procházel přímo před nimi. Cassie automaticky poslechla a urychleně sklopila zrak, i když v srdci náhle pocítila vlnu vzdoru. Přišlo jí to ubohé, sprosté, zbytečné a kruté.

Styděla se za to, že je toho součástí, ale neodolala a udělala, co jí Portia přikázala.

Hypnotizovala své prsty mizející v písku. V jasném slunečním světle dokázala rozeznat každé zrnko. Z dálky písek vypadal bílý, ale zblízka se třpytil různými barvami: černozeleňými skvrnkami slídy, pastelovými úlomky mušlí, úlomky červeného křemene, které připomínaly maličké granáty. Není to fér, řekla v duchu tomu klukovi, který ji pochopitelně nemohl slyšet. Promiň, tohle prostě není fér. Chtěla bych něco udělat, ale nemůžu.

Do dlaně jí narazil studený nos.

Při tom nenadálém dotyku se zajíkla a div, že se nezahihňala. Pes se jí znovu opřel do ruky a nebylo to prosebné gesto, ale příkaz. Cassie ho pohládila, poškrábala krátké chlupy na čenichu, napůl ježaté napůl hebké. Byl to německý ovčák, aspoň z větší části. Velký, hezký pes s vlhkýma, inteligentníma hnědýma očima a rozesmátou pusou. Cassie ucítila, jak se strnulá, rozpačitá maska, kterou nasadila, tříští na kusy, a oplátila psovi úsměv.

Pak se znenadáni podívala nahoru na jeho pána. Nemohla si pomoci. Jejich pohledy se okamžitě setkaly.

Později na tu chvíli Cassie často vzpomínala, na okamžik, kdy k němu vzhledla a on se na ni podíval dolů. Měl šedomodré oči stejné barvy, jako mívá moře, když je nejtajemnější, a zvláštní tvář. Nebyl to typický krasavec, ale bylo na něm cosi poutavého a zajímavého. Měl široké lícni kosti a rozhodná ústa. Působil současně hrdě a nezávisle a přitom vtipně a citlivě. Když na ni shlížel, jeho pochmurný úsměv se projasnil a v modrošedých očích něco zajiskřilo, jako když se slunce zaleskne na vlnách.

Cassie bývala obvykle ve společnosti kluků plachá,

zvlášť je neznala, ale tohle byl jenom nějaký chudý pomocník na rybářských lodích a Cassie ho bylo líto. Chtěla k němu být milá a navíc ani nemohla jinak, a tak když cítila, že se jí na tvář dere rozzářený úsměv a chce mu na jeho úsměv odpovědět smíchem, podvolila se tomu. V té chvíli se zdálo, jako by spolu měli jakési tajemství, něco, co nikdo další na pláži nechápe. Pes vrtěl nadšeně ocasem, jako by do toho byl taky zasvěcený.

„Cassie,“ zasyčela popuzeně Portia.

Cassie cítila, jak rudne, a rychle spustila oči z dlouhánovy tváře. Portia byla na mrtvici.

„Rádžo!“ zavelel ten cizí kluk. „K noze!“

Pes s očividnou nechutí nechal Cassie být, ale nepřestával vrtět ocasem. Pak ve smršti písku vyrazil k pánovi. Není to fěr, pomyslela si Cassie znovu a šklubla sebou, když zaslechla dlouhánův hlas.

„Život není fěr,“ prohodil.

Cassie šokovaně zvedla hlavu a podívala se mu do obličeje.

Jeho oči teď byly temné jako moře za bouřky. Jasně si toho všimla a na okamžik se skoro vyděsila, jako by zahlédla něco zapovězeného, něco, co se vymykalo jejímu chápání. Něco, co však bylo mocné. Mocné a podivné.

Zničehonic se vydal pryč a pes se dovádivě pustil za ním. Jeho pán se ani neohlédl.

Cassie se za ním dívala celá ohromená. Neřekla to přece nahlas. Byla si jistá, že to nahlas neřekla. Jak ji tedy mohl slyšet, když nepromluvila?

Z úvah ji vytrhlo zasyčení odvedle. Cassie se příkrčila. Přesně věděla, co se jí Portia chystá říct. Ten pes měl nejspíš prašivinu, blechy a červy a nádavkem skrofulózu.

V téhle chvíli už se z Cassiina ručníku nejspíš stalo semeniště parazitů.

Jenže Portia nic takového neřekla. I ona zírala na odcházejícího kluka a psa, kteří vyšli na vršek duny a potom zahrnuli po cestičce na travnaté pláži. Přestože byla očividně znechucená, v její tváři bylo cosi – jakýsi zlověstný dohad nebo podezření. Cassie její výraz překvapil.

„Co se děje, Portie?“

Portiiny oči se zúžily. „Myslím,“ ucedila pomalu skrz sevřené rty, „že jsem ho už někde viděla.“

„To už jsi říkala. Vidělas ho na tom molu.“

Portia netrpělivě zavrtěla hlavou. „Nemyslím *tohle*. Buď zticha a nech mě přemýšlet.“

Cassie překvapeně zmlkla.

Portia dál hleděla upřeně vpřed a po chvíli začala drobnými pohyby hlavy přikyvovat, jako by se v něčem utvrzovala. Na tváři jí naskákaly rudé skvrny, ale úpalem to nebylo.

Pořád pokyvovala hlavou, když vtom cosi zamumlala a postavila se. Dýchala teď rychleji.

„Portio?“

„Musím něco zařídit,“ oznámila jí Portia a mávla na ni přítom rukou, aniž by se na ni podívala. „Ty zůstaň tady.“

„Prosím tě, co se děje?“

„Nic!“ Portia se na ni rozčileně podívala. „Nic se neděje. Prostě na to celý zapomeň. Uvidíme se později.“ Spěšně odkráčela směrem k dunám, za kterými stála chata, která patřila její rodině.

Před deseti minutami by si Cassie myslela, že bude šťastím bez sebe, když ji Portia nechá na pokoji z jakéhokoliv důvodu, ale teď si uvědomila, že si to nedokáže užít.

Hlavou jí vířily myšlenky jako modrošedá voda zčeřená před bouří. Byla rozrušená, a to tak, že se skoro bála.

Nejdivnější na tom všem bylo slovo, které Portia pronesla tlumeně předtím, než se zvedla. Mumlala si pod fousy a Cassie si říkala, že proto ji nejspíš špatně slyšela. Muselo to být něco jiného, třeba „ten zloděj“ nebo „jen pruděj“ nebo „co sem voděj“.

Musela se zmýlit. Kdo by nějakýmu *klukovi* říkal čaroděj?

Uklidni se, napomínala Cassie samu sebe. Žádné strachy, buď v pohodě. Aspoň jsi konečně sama.

Jenomže z nějakého důvodu se uklidnit nedokázala. Vstala a zvedla ručník, potom se do něj zahalila a vydala se po pláži směrem, kterým odešel ten čahoun.

Když Cassie dorazila na místo, kde dlouhán zahnul na pěšinu, zamířila mezi ubohými chomáčky řídké pobřežní trávy na vrcholek dun. Nahoře se rozhlédla, ale nebylo tam nic k vidění, kromě borovic tuhých a zakrslych dubů. Kluk nikde. Pes nikde. Jen ticho.

Bylo jí horko.

Tak fajn, v pohodě. Obrátila se zpět k moři a nevší-mala si pronikavého pocitu zklamání a zvláštní prázdno-ty, kterou najednou pocítila. Smočí si nohy a ochladí se. Portiiny problémy jsou jen její vlastní starost. Co se toho zrzavého kluka týče – no, stejně už ho asi nikdy neuvidí, a tak si s tím nemusí lámat hlavu.

V nitru pocítila lehký záchvěv znepokojení. Ne tako-vý, který je znát, ale ten, při kterém si říkáte, jestli na vás něco neleze. Bude to tím, že je mi moc horko, usoudi-la Cassie. Tak horko, že z toho skoro mrazí. Potřebuju vklouznout do vody.

Moře bylo chladné, protože tahle strana mysu byla otevřená do Atlantiku. Cassie se brodila, dokud jí voda nesahala ke kolenům, a pak si to namířila podél pláže.

Když přišla k molu, se šploucháním vylezla z vody a vyšplhala nahoru. Byly tam přivázané jenom tři lodě: dvě veslice a jeden motorový člun. Nikde nikdo.

Přesně tohle Cassie potřebovala.

Uvolnila tlusté, roztřepené lano, které mělo lidi jako

ona držet mimo, vstoupila na molo a vydala se po něm. Pod nohama jí vrzala větrem ošlehaná prkna, po obou stranách se rozpínala vodní hladina. Když se ohlédla zpátky k pláži, viděla, že ostatní rekreanty nechala daleko za sebou. Lehký vánek se jí opřel do tváře, rozcuchal jí vlasy a šimral ji na mokrých nohách. Najednou si připadala – nedokázala vlastně vysvětlit jako co. Jako balón zachycený a nadnesený větrem. Cítila se lehounká, jako by rostla. Připadala si nespoutaná.

Chtěla zvednout ruce vstříc vánku a oceánu, ale tak docela si netroufala. Nebyla tak nespoutaná jako *všechno kolem*. Když se ale dostala na konec mola, usmála se.

Obloha a oceán měly úplně stejný tmavý odstín modrého drahokamu s jediným rozdílem, že se nebe na horizontu, kde se setkávalo s hladinou, rozjasňovalo. Cassie napadlo, že je poznat, jak je země kulatá, ale možná se jí to jenom zdálo. Na nebi kroužili rybáči a racci stříbřití.

Měla bych napsat báseň, napadlo ji. Doma pod postelí měla notes plný nečitelně naškrábaných básní. Jen málokdy je někomu ukázala, ale v noci si je pročetla. Právě teď jí ale nenapadala vhodná slova.

I tak bylo nádherné tam prostě jen tak stát, dýchat slavný pach moře, cítit pod chodidly zahřátá prkna a poslouchat tiché šplouchání vody o dřevěné pilíře mola.

Ten zvuk ji hypnotizoval, jeho rytmus byl jako tlukot obrovského srdce nebo dech planety a byl jí podivně povědomý. Cassie se posadila. Dívala se do dálky, naslouchala a přitom se přistihla, jak se její vlastní dech zpomaluje. Poprvé od chvíle, kdy přijela do Nové Anglie, jí připadalo, že někam patří. Byla součástí šíře oblohy, země a moře,

jen nepatrnou součástí toho nekonečna, přesto k němu ale náležela.

Pomalou si začínala myslet, že by ta její úloha nemusela být tak nepatrná. Ponořila se do tepu země, ale teď se jí skoro zdálo, jako by ten rytmus ovládala. Jako by s ní byly elementy spojené a poslouchaly ji. Vnímala tep života v nitru planety, uvnitř sebe samé; silný, hluboký a pulsující. Ten tlukot pomalu získával na naléhavosti, jako by něco předjímal nebo na něco čekal.

Ale na co?

Cassie upírala zrak na moře a pocítila, jak ji napadají jakási slova. Jen taková krátká rýmovačka, jaké se učí děti, ale i tak to byla báseň.

Nebesa a moře, uchraňte mě hoře.

Zvláštní na tom bylo to, že ta slova nezněla jako něco, co si vymyslela. Připomínala spíš nějaký úryvek, který kdysi přečetla – nebo zaslechla – kdysi hrozně dávno. Krátce se jí vybavila zvláštní věc: kdosi ji držel v náručí a dívala se na oceán. Ten někdo ji držel vysoko ve vzduchu a ona zaslechla slova.

Nebesa a moře, uchraňte mě hoře. Země, ohně plání, splňte...

Ne.

Cassie po celém těle cítila mravenčení. Uvědomovala si jako nikdy v životě klenbu nebe a žulovou pevnost země a nekonečnou šíř oceánu, vlnu za vlnou mířící k obzoru a zpět, a připadalo jí, že všechny čekají, sledují ji a poslouchají.

Nesmíš to dopovědět, pomyslela si. Už nic neříkej. Náhle se jí zmocnil nesmyslný dojem, že dokud nenajde poslední slova básně, je v bezpečí. Všechno bude takové,

jaké to bylo vždycky. Vráti se domů a bude si v klidu žít svůj pokojný, obyčejný život. Pokud se dokáže ovládnout a nevysloví poslední rým, bude v pořádku.

Ale báseň procházela její myslí jako mrazivý zvuk vzdálené hudby a v místě, kde scházel rým, zazněla závěrečná slova.

Nebesa a moře, uchraňte mě hoře. Země, ohně plání, splňte mi mé přání.

Ano.

Co jsem to udělala?

Jako by praskla nějaká neviditelná struna a Cassie si uvědomila, že stojí s očima divoce upřenýma na oceán. Něco se stalo. Cítila to a teď vnímala, jak ji elementy opouštějí poté, co se jejich spojení přerušilo.

Už si nepřipadala lehounká a volná, spíš se stala rušivým falešným tónem v symfonii. Zdálo se jí, že je nabitá statickou elektřinou. Oceán jí zničehonic připadal ještě rozlehlejší než předtím a nijak zvlášť přátelský. Cassie se prudce otočila a zamířila zpět ke břehu.

Ty troubo, pomyslela si, když se opět blížila k bílému písku na pláži a děsivý pocit byl ten tam. Čeho ses bála? Že tě obloha a moře doopravdy poslouchají? Že ta slova vážně něco *udělají*?

Měla sto chutí se tomu zasmát. Cítila se sama před sebou trapně a zlobila se na sebe. Ať žije ujetá fantazie! Pořád byla v bezpečí a svět byl stále stejně obyčejný. Slova zůstávala pouhými slovy.

Když ale na tu chvíli později vzpomínala, uvědomovala si, že ji nijak nepřekvapilo, když znenadání koutkem oka zachytila pohyb.

Vážně se něco dělo. Na břehu se cosi pohnulo.

Byl to ten rudovlasý kluk. Vyřítíl se zpoza zakrslých borovic a uháněl dolů po svahu duny. Cassie zůstávala dál nepochopitelně klidná, i když doběhla na konec mola, aby ho zastihla, až seběhne na pláž.

Pes vedle něj bezstarostně poklusával a díval se na pánuv obličej, jako by chtěl říct: *To byla prima hra, a co budem dělat teď?* Ale z klukova výrazu a ze způsobu, jakým běžel, Cassie uhodla, že o žádnou hru nejde.

Dlouhán očima prohledával opuštěnou pláž. Sto yardů nalevo se táhl výběžek pevniny, takže nebylo vidět, co je za ní. Vrhł rychlý pohled na Cassie a jejich oči se setkaly. Potom se náhle otočil a zamířil k výběžku.

Cassiino srdce divoce bilo.

„Počkej!“ zavolala naléhavě.

Otočil se a spěšně ji přelétl modrošedýma očima.

„Kdo tě honí?“ zeptala se, i když ji napadlo, že odpověď zná.

Odpověděl jí stručně nakřáplým hlasem. „Dva chlápci, co vypadají jako zadáci Newyorských obrů.“

Cassie přikývla a cítila, že jí srdce bije čím dál rychleji. Její hlas ale zůstával klidný. „Jmenují se Jordan a Logan Bainbridgeovi.“

„To sedí.“

„Slyšel jsi o nich?“

„Ne. Ale ta jména k nim sednou.“

Cassie se málem dala do smíchu. Líbilo se jí, jak vypadá, celý rozčepýřený a ostražitý a nebyl skoro ani zadýchaný, i když rychle utíkal. Zamlouvala se jí i odvážná jiskra v jeho očích a to, jak vtipkoval, přestože měl průšvih.

„Rádža a já bysme si to s nima rozdali, ale přivedli

si párek kámošů,“ řekl a znova se otočil. Ustupoval dál a přitom dodal: „Měla bys jít na druhou stranu. Určitě je nechceš potkat. A bylo by milý, kdybys předstírala, že jsi mě neviděla.“

„Počkej!“ zavolala Cassie.

At' se dělo cokoli, nebyl to její problém... ale najednou začala bez váhání mluvit. Ten kluk v sobě cosi měl, cosi, co ji přimělo chtít mu pomoci.

„Tahle cesta nikam nevede – za výběžkem narazíš na skály a budeš v pasti.“

„Ale ta druhá cesta je moc rovná. Až sem doběhnou, ještě mě uvidí. Takový náskok zase nemám

Cassiein mozek horečnatě pracoval a zničehonic našel řešení. „Schovej se do lodi.“

„Cože?“

„Do lodi. Do toho motorového člunu támhle u mola,“ ukázala. „Můžeš zalézt do kabiny a neuvidí tě.“

Podíval se tím směrem, ale zavrtil hlavou. „Kdyby mě tam našli, byl bych fakt v pasti. A Rádža nerad plave.“

„Nenajdou tě,“ uklidňovala ho Cassie. „Ani se k té lodi nepřiblíží. Řeknu jim, že jsi běžel po pláži na tamtu stranu.“

Upřeně se na ni díval, z očí se mu vytratil pobavený výraz. „Ty to nechápeš,“ vysvětlil jí tiše. „Koleduješ si o pořádný problém.“

„To je mi jedno,“ odpověděla Cassie a div že ho nestrkala směrem k molu. Dělej, dělej, dělej, nabádala ho v duchu. Na nějakou plachost dočista zapomněla. Jediné, na čem záleželo, bylo to, aby se schoval. „Co by mi asi tak mohli udělat? Zmlátit mě? Jen se tu náhodou potloukám po pláži,“ pokrčila rameny.

„Ale –“

„*Proboha*. Nehádej se. Prostě to udělej!“

Naposledy se na ni zadíval, pak se otočil a plácl se do stehna, aby ho pes následoval. „Pojď, kámo!“ Přeběhl po molu a skočil do člunu jako nic. Příkrčil se v kabině a zmizel. Pes ho se štěknutím mohutným skokem následoval.

Pst! pomyslela si Cassie. Dvojice ve člunu teď byla schovaná, ale kdyby někdo vyšel na molo, měl by je přímo na očích. Přehodila smyčku odrbaného lana přes vršek posledního pilíře a molo bylo uzavřeno.

Naposledy se úzkostlivě rozhlédla a se šploucháním se vydala do moře. Sehnula se a vytáhla ven hrst mokrého písku a škeblí. Nechala vodu omýt písek skrz prsty jako přes cedník a na dlani jí zůstaly dvě tři malé mušle. Shýbla se pro další hrst.

Pak zaslechla z dun křik.

Sbírám škeble. Jenom si tu sbírám škeble, opakovala si v duchu. Nemusím zatím zvedat hlavu, netýká se mě to.

„Hej!“

Cassie vzhlédla.

Byli čtyři a ti dva vepředu byli Portiini bratři. Jordan byl ten v debatním týmu a Logan byl ten ve střeleckém klubu. Nebo že by to bylo naopak?

„Hej, nevidělas tady utíkat nějakýho kluka?“ zeptal se jí Jordan. Rozhlíželi se všemi směry, vzrušení jako psi, co právě zachytili stopu, a Cassie zničehonic napadl další verš. *Čtyři štíhlí psi shrbení, divocí a rozšklebení*. Až na to, že ti kluci nebyli štíhlí, ale svalnatí a zpocení. A sotva popadali dech, všimla si Cassie s neurčitým opovržením.

„To je ta Portiina kámoška – Cathy,“ ozval se Logan. „Poslyš, Cathy, neběžel tudy před chvílí nějaký kluk?“

Cassie se k nim pomalu vydala, s hrstmi plnými škeblí. Srdce jí tlouklo o žebra tak silně, že si byla jistá, že si toho museli všimnout, a jazyk měla jako z olova.

„Neumíš mluvit? Co tady děláš?“

Cassie němě zvedla ruce a rozevřela pěsti.

Kluci se podívali jeden na druhého a vyprskli a Cassie došlo, jak musí před těmi vysokoškoláky vypadat – drobná dívka s tuctovými hnědými vlasy a obyčejnýma modrýma očima. Ubohá husička ze střední odněkud z Kalifornie, která za vrchol zábavy považuje sbírání bezcenných mušlí.

„Vidělas někoho procházet *kolem*?“ zopakoval Jordan, netrpělivě, ale pomalu, jako kdyby měla potíže s ušima.

Cassie měla sucho v puse. Přikývla a podívala se na pláž směrem k výběžku. Jordan měl přes triko přehozenou rozepnutou větrovku, což při tak horkém počasí vypadalo dost divně. Co bylo ještě divnější, byla ta boule pod ní, ale když se otočil, Cassie zahlédla záblesk kovu.

Pistole?

Takže Jordan bude ten ze střeleckého klubu, pomyslela si. Ne, že by na tom záleželo.

Když teď viděla něco, z čeho šel skutečný strach, znovu našla hlas a ochraptěle řekla: „Před pár minutami tudy prošel nějaký kluk se psem.“

„Máme ho! Přes ty skály se nedostane!“ usoudil Logan. On a ti dva, které Cassie neznala, vyrazili po pláži, ale Jordan se znovu otočil na Cassie.

„Seš si jistá?“

Polekaně se na něj podívala. Proč se na to ptal? Úmy-

slně vykulila oči a snažila se vypadat tak dětsky a hlou-
pě, jak to šlo. „Jo..“

„Protože to je *důležitý*.“ Najednou ji popadl za zápě-
stí. Cassie se na jeho ruku udiveně podívala. Škeble se
jí vysypaly z dlaně. Byla příliš překvapená, že ji takhle
popadl, a nevzmohla se na slovo. „Je to hrozně důležitý,“
pokračoval Jordan a Cassie cítila, jak se chvěje napětím,
i to, jak čpí potem. Projela jí vlna znechucení a zoufale se
snažila udržet si nic neříkající výraz se široce rozevřený-
ma očima. Bála se, že ji k sobě zvedne a přitáhne, ale on
jí jenom zakroutil zápěstím.

Nechtěla vykřiknout, ale nemohla si pomoci. Zčásti
to bylo bolestí, zčásti reakcí na cosi, co zahlédla v jeho
očích. Bylo to něco fanatického a odporného, co páli-
lo jako oheň. Přistihla se, jak se zajíká. Bála se, jak ještě
nikdy od doby, kdy byla malá.

„Ano, jsem si jistá,“ odpověděla bez dechu a upřeně
se dívala do těch nebezpečných očí a nutila se neuhnout
pohledem. „Šel tamtudy a pak kolem výběžku.“

„No tak, Jordane, nech ji být!“ zavolal Logan. „Je to
jenom malá holka. Jdem!“

Jordan zaváhal. On ví, že lžu, pomyslela si Cassie po-
divně omámeně. Ví to, ale má strach tomu uvěřit, protože
netuší, *jak* je možné, že to ví.

Věř mi, přesvědčovala ho v duchu a neuhýbala pohle-
dem. Snažila se ho přesvědčit, aby to udělal. Uvěř mi a jdi
 pryč. Uvěř mi. *Uvěř mi.*

Pustil její zápěstí.

„Promiň,“ zamumlal hrubě a pak se otočil a odklusal
spolu s ostatními.

„To je dobrý,“ špitla Cassie, která stála jako zkamenělá.

Mrazilo ji, když je sledovala, jak běží po mokrém písku, kmitají lokty a kolena, a jak Jordanovi větrovka polvlává na zádech. Slabost se jí přenesla z břicha do nohou a najednou jí připadlo, že má snad kolena z plastelíny.

Pak k ní opět pronikl šum oceánu. Uklidňující zvuk, který jako by ji objímal. Když čtyři běžící postavy zahnu-ly za roh a zmizely jí z dohledu, obrátila se zpátky k molu s tím, že zrzkovi řekne, že může vylézt.

Ten už to ale mezitím udělal.

Přiměla nohy, které se jí třásly jako sulc, aby ji pomalu zanesly k molu. Zrzek tam jen tak stál a výraz v jeho tváři v ní znovu vyvolal podivný pocit.

„Měl bys odsud zmizet – nebo se možná znova schovat,“ navrhla nerozhodně. „Můžou se každou chvíli vrátit...“

„To bych neřekl.“

„No...“ Cassie zaváhala. Dívala se na něj a skoro se bála. „Tvůj pes je moc poslušný,“ nadhodila konečně nejistě. „Jako že neštěkal a tak.“

„Má rozum.“

„Aha.“ Cassie se podívala na pláž a snažila se přijít s něčím dalším, co by mohla říct. Jeho hlas zněl mírně, nebyl v něm ani náznak nevlídnosti, ale z jeho očí na okamžik nezmizela ostražitost a usmíval se neradostně.

„Myslím, že už jsou opravdu pryč,“ ujistila ho.

„Díky tobě,“ odpověděl. Otočil se k ní a jejich pohledy se střetly. „Nevím, jak ti mám poděkovat za to, žeš tohle kvůli mně podstoupila. Ani mě neznáš,“ dodal.

Cassie se cítila ještě podivněji. Když zvedla hlavu a podívala se na něj, málem se jí zatočila hlava, ale nemohla spustit oči z jeho. Teď v nich žádné jiskry nebyly.

Připomínaly modrošedou ocel. Podmanivou – hypnotizující. Přitahovaly ji blíž, vtahovaly ji.

Ale já tě znám, napadlo ji. V tom okamžiku jí myslí prolétl podivný výjev. Připadalo jí, že se vznáší mimo své tělo a vidí jeho a sebe, jak stojí na pláži. Viděla jeho vlasy osvětlené sluncem a svou tvář pozvednutou k němu. Spojovala je stříbrná nit, která hučela a hrála pod náporem energie.

Poutal je k sobě pruh síly. Ten výjev byl natolik skutečný, že by téměř mohla natáhnout ruku a dotknout se ho. Poutal jejich srdce jedno ke druhému a snažil se je přitáhnout blíž.

Něco ji napadlo. Jako by z hlubiny v jejím nitru promluvil nějaký hlásek. *Stříbrná nit nemůže být přetržena. Vaše životy jsou spjaté. Nemůžete jeden druhému uniknout o nic víc, než můžete uniknout osudu.*

Náhle se výjev i hlas vytratily stejně rychle, jako přišly. Cassie zamrkala a zavrtěla hlavou, aby se vrátila do reality. Dlouhán se na ni nepřestával dívat a čekal na odpověď na svou otázku.

„Ráda jsem ti pomohla,“ pokrčila rameny a bylo jí jasné, jak uboze a hloupě to zní. „A nevádí mi – co se stalo.“ Jeho oči sklouzly k jejímu zápěstí a zablýsklo se v nich, skoro jako by jimi prolétl stříbrný blesk.

„Ale mě *jo*,“ řekl. „Měl jsem vylézt dřív.“

Cassie znovu zavrtěla hlavou. To poslední, co chtěla, bylo, aby ho chytili a ublížili mu. „Jen jsem ti chtěla pomoci,“ zopakovala tiše, celá zmatená. Pak se zeptala: „Proč tě honili?“

Odvrátil se a zhluboka se nadechl. Cassie si pomyslela, že strká nos do cizích záležitostí. „To je dobrý. Neměla jsem se na to ptát –“ spustila.

„Ne.“ Znovu se na ni podíval a usmál se tím ironickým pokřiveným úsměvem. „Jestli má někdo právo na otázky, jsi to ty, ale je to trochu složité na vysvětlování. Jsem... tady mimo své území. Doma by se neodvážili po mě jít. Netroufli by si se na mě ani křivě podívat. Jenže tady jsem snadný terč.“

Cassie to stále nechápala. „Nemají rádi lidi, kteří jsou – jiní,“ vysvětloval jí a jeho hlas byl zase tlumený. „A já jsem jiný. A to pořádně.“

To je pravda, pomyslela si. Ať už je, jaký chce, není jako Jordan nebo Logan. Lišil se od všech lidí, které kdy Cassie potkala.

„Promiň. Není to nic moc vysvětlení, já vím,“ omlouval se. „Zvlášť potom, cos pro mě udělala. Pomohla jsi mi a já na to nezapomenu.“ Koukl se na sebe a krátce se zasmál. „Jasně že to nevypadá, že bych zrovna *já* pro *tebe* mohl něco pořádného udělat, vid’? Tady ne. I když...“ Odmlčel se. „Vlastně, počkej.“

Sáhl do kapsy a něco v ní hledal. V té chvíli se Cassie dočista zamotala hlava a do tváří se jí nahnala krev. Hledal peníze? To si myslel, že jí může za pomoc *zaplatit*? Připadala si víc ponížená a ohromená, než když ji Jordan chytil za zápěstí, a marně se snažila přemoci slzy, které se jí hrnuly do očí.

Dlouhán ale z kapsy vylovil kámen, podobný valoun, jaký se dá najít na dně moře. Alespoň tak to na první pohled vypadalo. Jedna strana byla drsná a šedá s černými spirálkami připomínající droboučké ulity, když ho ale obrátil, druhá šedivá strana byla posetá bledě modrými shluky krystalů jiskřící na slunci, jako by kámen pokrývaly barevné bonbóny. Byl nádherný.

Vložil jí kámen do dlaně a přiměl ji sevřít kolem něj prsty. Když se ho dotkla, ucítila šok, jako by jí rukou a vzhůru po paži proběhl elektrický výboj. Ten *kámen* jí z nevysvětlitelného důvodu připadal *živý*. Skrz tep v uších slyšela zrzka rychle mluvit tichým hlasem.

„Tohle je chalcedon. Je to – talisman pro štěstí. Jestli budeš mít někdy potíže nebo se ocitneš v nebezpečí nebo něco podobného, jestli přijde chvíle, kdy ti bude připadat, že jsi na všechno sama a nikdo ti nemůže pomoci, pevně ho stiskni – opravdu *pevně*“ – jeho prsty zmáčkly její – „a myslí na mě.“

Cassie se na něj fascinovaně dívala. Skoro ani nedýchala a připadlo jí, že se jí hrudník snad rozskočí. Dlouhán stál tak blízko. Viděla jeho oči, které měly stejnou barvu jako krystal v její ruce, a cítila jeho dech na kůži a teplo jeho těla, které odráželo žár slunce. Jeho vlasy nebyly prostě jen zrzavé. Dokázala v nich rozeznat spoustu barev. Některé prameny byly tak tmavé, až byly málem purpurové, jiné měly vínový odstín, další hrály zlatem.

Vážně je jiný, pomyslela si znovu. Lišil se od všech kluků, které kdy poznala. Proběhl jí sladký horký proud, divoké tušení nějaké možnosti. Třásla se a cítila tep v prstech, ale nedokázala rozeznat, jestli je její, nebo jeho. Předtím to vypadalo, jako by slyšel její myšlenky, teď si Cassie skoro připadala, jako by byl uvnitř její mysli. Byl tak blízko a díval se na ni...

„A co se stane potom?“ zašeptala.

„A potom – se na tebe možná usměje štěstí.“ Prudce ustoupil jako by si na něco vzpomněl, a tón jeho hlasu se změnil. Kouzlo okamžiku pominulo. „Za pokus to stojí, nemyslíš?“ nadhodil.

Cassie, neschopná slova, kývla. Teď si z ní utahoval, ale předtím to tak nebylo.

„Musím jít. Neměl jsem tady zůstat tak dlouho,“ zavrtěl hlavou.

Cassie polkla. „Dávej si pozor. Myslím, že Jordan má u sebe pistoli –“

„To by mě nepřekvapilo.“ A než mu Cassie stihla říct něco dalšího, mávl rukou. „Neboj. Odjíždím z Cape Cod, aspoň na nějaký čas, ale chci se sem vrátit a třeba se uvidíme.“ Už už by se otočil, ale ještě jednou se zastavil a vzal ji znovu za ruku. Cassie dotyk jeho kůže překvapil natolik, že nijak nezareagovala. Obrátil její ruku a podíval se na červené pruhy na zápěstí, potom po nich zlehýnka přešel konečky prstů. Když zvedl zrak, měl v očích opět ocelovou záři. „A věř mi,“ zašeptal, „za tohle jednoho dne zaplatí. To ti přísahám.“

A pak udělal něco, co Cassie šokovalo víc než cokoli jiného za celý den, který byl už beztak plný šoků. Zvedl její zraněnou ruku ke rtům a políbil ji. Ten dotyk byl nepředstavitelně něžný a jemný a pohltil Cassie jako plamen. Udiveně na dlouhána zírala. Byla zmatená a nevěřila vlastním očím. Nezmohla se na slovo. Nedokázala se pohnout, ani myslet. Jen tam stála a vnímala jeho dotyk.

Potom se zrzek obrátil k odchodu, zapískal na psa, který kolem Cassie dováděivě pobíhal, a pustil její ruku. Cassie zůstala sama, dívala se za nimi a v dlani pevně svírala malý drsný kámen.

Až tehdy si uvědomila, že se ho nezeptala, jak se jmenuje.

Cassie se ve vteřině probrala z omámení. Radši by sebou měla hodit. Logan a Jordan by se mohli každým okamžikem vrátit. A kdyby jim došlo, že je tahala za nos...

Cassie prudce zamrkala, když se škrábala po svažující se duně. Svět kolem jí opět připadal obyčejný. Už v něm nebylo místo pro kouzla a tajemství. Jako by se pohybovala ve snu, ze kterého se teď probudila. Co si to u všech všudy vymyslela? Nějaký nesmysl o stříbrných nitích a osudu a o klukovi, který byl jiný než ostatní. To všechno bylo směšné. Kámen, co držela v ruce, byl prostě kámen a nic víc. A slova byla jenom slova. Dokonce i ten kluk... Jasně že nemohl slyšet, co si myslí. To přece nikdo nedokáže. Musí pro to existovat nějaké logické vysvětlení...

Stiskla kámen v dlani ještě silněji. V ruce stále cítila šimrání na místě, kde ji dlouhán držel, a kůže, které se prsty dotkl, se jí na dotek zdála jiná než kůže jinde na těle. Cassie si pomyslela, že ať v budoucnu zažije cokoli, jeho dotyk si navždycky zapamatuje.

Jakmile se vrátila do chatky, kterou si s mamkou pronajaly, zamkla za sebou hlavní dveře. Pak zaváhala. Z kuchyně slyšela mámin hlas a podle jeho tónu to vypadalo, že se něco stalo.

Paní Blakeová stála zády ke dveřím a telefonova-

la. Hlavu měla lehce skloněnou, jak si tiskla sluchátko k uchu. Cassie pokaždé, když se na mamku požívala, zarazilo, že je štíhlá jako proutek. S takovou postavou a s vodopádem dlouhých tmavých vlasů jednoduše sepnutých sponou v týle by paní Blakeová mohla být považovaná sama za dospívající dívku. Cassie přitom pocítila nutkání chránit ji. Vlastně si někdy skoro připadala, jako by si s mamkou prohodily role.

A proto právě v tuto chvíli usoudila, že nebude mamku při rozhovoru rušit. Paní Blakeová byla rozrušená a občas do sluchátka hlesla „jistě“ nebo „chápu“ hlasem, ve kterém bylo znát napětí.

Cassie se obrátila a vydala se do svého pokoje.

Došla k oknu, otevřela ho a vyhlédla ven, nepřítomně přitom uvažovala, co se s její mamkou asi může dít. Nedokázala se ale soustředit na nic jiného než na toho kluka z pláže.

I kdyby Portia věděla, jak se jmenuje, nikdy jí to nepoví, tím si byla Cassie jistá. Ale jak ho má Cassie znovu najít, když nezná jeho jméno?

Nenajde ho. Taková byla krutá pravda. Proč by si ji nepřiznala hned teď? A i kdyby se jí podařilo jeho jméno zjistit, nebyla ten typ, který by uháněl kluky. Nevěděla by jak na to.

„Stejně za týden jedu domů,“ zašeptala a poprvé ji při těch slovech nezaplavila vlna útěchy a naděje. Položila drsný úlomek chalcedonu na noční stůl s ťuknutím, které znělo jako klepnutí soudcova kladívka.

„Cassie? Říkala jsi něco?“

Cassie se prudce otočila a ve dveřích uviděla mámu. „Mami! Nevěděla jsem, že už jsi dotelefonovala.“ Když

se na ni máma nepřestávala tázavě dívat, dodala: „Jenom jsem přemýšlela nahlas. Říkala jsem si, že příští týden jedeme domů.“

Cassiině mámě se ve tváři mihl zvláštní výraz, jako by se snažila zakrýt bolest. Pod černýma očima měla tmavé kruhy a očima neklidně těkala po pokoji.

„Mami, co se děje?“ zeptala se Cassie.

„Právě jsem mluvila s babičkou. Vzpomínáš si, jak jsem za ní chtěla příští týden s tebou zajet na návštěvu?“

Cassie si to pamatovala moc dobře. Řekla Portii, že se s mámou chystají zajet nahoru k moři a Portia se na ni utrhla, že tady „nahoru k moři“ nikdo nejezdí. Od Bostonu po Cape Cod je to *jižní pobřeží Atlantiku* a od Bostonu po New Hampshire *severní pobřeží*, a když se vydáš do Maine, jedeš na jeho východní cíp, a kde vůbec ta tvoje babička žije? A Cassie jí to nebyla schopná říct, protože jí máma nikdy jméno toho města neřekla.

„Jo,“ odpověděla. „Vzpomínám si.“

„Právě jsem s ní mluvila. Je stará, Cassie, a není na tom moc dobře. Je to s ní horší, než jsem si myslela.“

„Ach jo, mami. To je mi líto.“ Cassie babičku nikdy nepotkala, nikdy ji ani neviděla na fotce, ale stejně se cítila hrozně. Mamka a babička se nestýkaly celé roky od té doby, co se Cassie narodila. Svou roli v tom sehrál mámin odchod z domova, ale to bylo všechno, co jí máma byla ochotná říct. V posledních pár letech si ale sem tam poslaly dopis a Cassie si říkala, že přes to všechno se mají pořád rády. Aspoň v to tedy doufala a těšila se na to, že se poprvé v životě s babičkou setká. „Opravdu mě to mrzí, mami,“ řekla. „Bude v pořádku?“

„Nevím. Žije v tom velkém domě úplně sama a je osa-

mělá... a teď, když má zánět žil, jí někdy chození dělá potíže.“ Na mamčinu tvář dopadaly pruhy slunečního světla a stínu. Hovořila tiše, ale strojeně, jako by s obtížemi přemáhala hluboké emoce.

„Cassie, babička a já jsme měly problémy, ale pořád jsme rodina a ona nikoho jiného kromě nás nemá. Je na čase zapomenout na hádky.“

Máma ještě nikdy nemluvila tak otevřeně o tom, jak se jedna druhé odcizily. „Proč jste se pohádaly, mami?“

„To už je teď jedno. Chtěla, abych – se vydala na dráhu, o kterou jsem nestála. Byla přesvědčená, že dělá správnou věc... a teď zůstala sama a potřebuje pomoc.“

Cassie pocítila plíživý strach. Měla obavy o babičku, kterou nikdy v životě neviděla – a s nimi i cítila něco dalšího. Stín podezření, který vyvolal pohled na mamčinu tvář. Takhle vypadala, když se jí chystala oznámit nějakou špatnou zprávu a měla potíž najít k tomu ta správná slova.

„Cassie, hodně jsem o tom přemýšlela a můžeme udělat jen jedno. Je mi to líto, protože to pro tebe bude obrovská změna a bude to pro tebe těžké... ale jsi mladá. Zvykneš si. Víím, že to dokážeš.“

Cassie pocítila náhlý záchvat paniky. „Mami, to je dobrý,“ ozvala se rychle. „Můžeš tady klidně zůstat a udělat všechno, co je potřeba. Dokážu se do školy připravit sama. Nebude to problém. Beth a paní Freemanová mi pomůžou –“ Cassiina máma zavrtěla hlavou a Cassie bylo najednou jasné, že musí pokračovat a skrýt své zděšení přívalem slov. „Nepotřebuju do školy tolik nového oblečení...“

„Cassie, je mi to hrozně líto. Snaž se to prosím pocho-

pit, miláčku, a postavit se k tomu jako dospělá. Chápu, že ti budou chybět kamarádi. Ale obě se musíme pokusit poprat se s tím co nejlíp.“ Máma upírala oči na okno, jako by se na Cassie nedokázala podívat.

Cassie ztuhla. „Mami, co se mi snažíš říct?“

„Snažím se ti říct, že nepojedeme domů, alespoň ne zpátky do Resedy. Pojedeme ke *mně* domů, přestěhujeme se k babičce. Potřebuje nás, a tak zůstaneme tady.“

Cassie cítila jen zdrcenou otupělost. Vzmohla se jenom na to, aby se hloupě zeptala, jako kdyby na tom nějak záleželo. „A kde je to ,tady‘? Kde vůbec babička bydlí?“

Máma se konečně odvrátila od okna. Cassie si nevzpomínala, že by se jí máminy oči někdy zdály větší a temnější.

„New Salem,“ odpověděla tichým hlasem. „To město se jmenuje New Salem.“

Pár hodin poté Cassie ještě pořád seděla u okna a nepřítomně se dívala ven. Její myšlenky ubíhaly v bezmocných, bezvýsledných kruzích.

Takže zůstanou *tady*... v Nové Anglii...

Jako by ji zasáhl blesk. Ten kluk. Já to tušila, že se znovu potkáme, prohlásil šťastný hlásek v její hlavě. Byl ale jen jeden ze spousty dalších hlasů, které všechny mluvily naráz.

Zůstanou tady. Nevrátí se domů. A co na tom, že je v Massachusetts nějaký kluk? Nevíš, jak se jmenuje, ani kde bydlí. Už ho nikdy znovu neuvidíš.

Ale šance tu je, pomyslela si zoufale a hlásek z jejího nejhlubšího nitra, ten, co byl předtím šťastný, zašeptal: *Je to víc než pouhá šance. Je to tvůj osud.*

Osud! Poškleboval se jiný hlas. Nebud' směšná! Tvým osudem je strávit předposlední ročník na střední v Nové Anglii a tím to hasne. V místě, kde nikoho neznáš a kde budeš na všechno sama.

Sama, sama, sama, přidaly se všechny zbylé hlasy.

Hlásek ze skrytého kouta její myslí, který všechny ostatní přehlušily, se vytratil. Cassie připadalo, že ztrácí veškerou naději, že toho zrzavého kluka znovu potká. Jediné, co jí zbývalo, bylo zoufalství.

Nestihnu se ani rozloučit s kamarády doma, uvědomila si. Naléhavě mámu prosila, aby jí dovolila vrátit se, aby se mohla aspoň rozloučit, ale paní Blakeová řekla, že na to nemají prostředky ani čas. Peníze za letenky jim vrátí. Všechny věci jim do domu Cassiiny babičky zaveze mamčin známý.

„Kdyby ses teď vrátila,“ vysvětlila jí máma něžně, „bylo pro tebe ještě horší odjet. Alespoň to bude jasný předěl. A s kamarády se uvidíš příští prázdniny.“

Příští prázdniny? Příští prázdniny byly sto let daleko. Cassie vzpomínala na své kamarádky: na dobráckou Beth a tichou Clover a na Miriam, třídního vtipálka. Když si k nim připočtete stydlivou a zasněnou Cassie, parta bude kompletní. Co na tom, že nebyly přímo školní hvězdy? Skvěle se spolu bavily a držely při sobě už od základky. Jak to má bez nich do příštího léta přežít?

Jenomže mámin hlas zněl tak tiše a nepřítomně a její oči bloumaly po pokoji tak roztržitě a ustaraně, že Cassie neměla to srdce na ni začít ječet, jak by chtěla.

Právě naopak, na okamžik chtěla jít k mámě a obejmout ji a říct jí, že všechno bude v pořádku, ale nedokázala to. Ten malý horký uhlík zklamání, který ji pálil

v hrudi, jí v tom zabránil. Ať už měla máma spoustu starostí, nepatřila k nim představa, že půjde do neznámé nové školy ve státě vzdáleném tři tisíce mil od místa, kam patří.

Zato Cassie ano. Znamená to nové chodby, nové třídy, nové lavice, pomyslela si. Nové tváře namísto přátel, které znala od toho, co začala chodit na střední. Bože, to se jí snad zdá.

Cassie to odpoledne na mámu nekřičela, ale ani ji neobjala. Jenom se tiše odvrátila k oknu a tam celou dobu seděla, zatímco světlo pozvolna pohasínalo a obloha se nejdřív zbarvila lososově růžově, pak dofiálova a nakonec zčernala.

Trvalo dlouho, než si Cassie šla lehnout. A až tehdy jí došlo, že úplně zapomněla na chalcedonový amulet. Natáhla ruku, vzala ho z nočního stolku a vložila si ho pod polštář.

Portia se u nich zastavila, když Cassie s mámou nakládaly věci do pronajatého auta.

„Jedete domů?“ nadhodila.

Cassie svou krosnu ještě jednou zmáčkla, aby ji vtěsnala do kufru. Najednou si uvědomila, že nechce, aby se Portia dozvěděla, že zůstává v Nové Anglii. Nesnesla by, aby Portia věděla, jak je nešťastná. Tím by jí dopřála určité vítězství.

Místo toho zvedla hlavu a předvedla svoji nejlepší variaci na přátelský úsměv. „Ano,“ odpověděla a vrhla krátký pohled na mámu, která se nakláněla do dveří u řidiče a ukládala věci na zadní sedadlo.

„Myslela jsem, že tady zůstáváte do konce příštího týdne.“

„Rozmyslely jsme si to.“ Pohlédla do Portiiných oříškových očí a překvapilo ji, jak jsou chladné. „Ne, že bysme si to neužívaly. Bavily jsme se,“ dodala Cassie zbrkle a hloupě.

Portia potřásla hlavou, aby dostala slámové vlasy z čela. „Možná by ses odted' měla vyhýbat západnímu pobřeží,“ poznamenala. „My tady lháře nemáme rádi.“

Cassie otevřela pusu a zase ji zavřela. Tváře jí hořely. Takže věděli o tom jejím podvodu na pláži. Přišel čas na jednu z těch zničujících vtipných poznámek, které si za noci navymýšlela, aby Portii shodila – a pochopitelně se nevzmohla ani na jedinou. Stiskla rty.

„Šťastnou cestu,“ uzavřela rozhovor Portia a s posledním ledovým pohledem se obrátila.

„Portio!“ Cassiin žaludek metal kozelce samým napětím, rozpaky a vztekem. Nemohla si ale nechat uniknout tuhle poslední šanci. „Než odejdeš, řekni mi prosím tě jednu věc.“

„Jakou?“

„Teď už je to jedno – a já jsem jenom chtěla vědět... zajímalo by mě... jestli víš, jak se jmenuje.“

„A kdo jako?“

Cassie opět ucítila, jak se jí krev hrne do tváří, ale zarputile pokračovala. „No přece *on*. Ten zrzavý kluk z pláže.“

V Portiině pohledu se nic nezměnilo. Dál upřeně hleděla do Cassiiných očí. Panenky měla zúžené do záluďných teček. Když se do těch očí Cassie dívala, poznala, že nemá naději.

A v tom se nemýlila.

„Jaký zrzavý kluk z pláže?“ zeptala se Portia zřetelně

a lhostejně. Potom se znovu otočila na patě a odešla. Tentokrát se jí Cassie nesnažila zadržet.

Zeleň. To je tak jediné, co Cassie cestou z Cape Cod na sever utkvělo v paměti. Po obou stranách dálnice se rozkládal *les*. V Kalifornii byste museli zajet do národního parku, abyste uviděli tak vysoké stromy...

„To jsou javory cukrové,“ vysvětlila jí máma s příliš nucenou veselostí, když Cassie pootočila hlavu a sledovala hradbu vzrostlých stromů. „A ty jsou menší než javor červený. Na podzim jim zrudnou listy – nádhernou zářící červenou jako zapadající slunce. Počkej, až to uvidíš.“

Cassie neopověděla. Netoužila po tom, vidět ty stromy na podzim, protože tu hlavně vůbec nechtěla být.

Projeli Bostonem a zamířili nahoru k moři, vlastně k severnímu pobřeží Atlantiku, opravila se vztekle. Za okýnkem pozorovala rázovitá městečka a přístaviště a kamenité pláže míhající se kolem. Měla podezření, že jí máma veze po vyhlídkové trase, a při té představě ucítila v hrudi přívál zlosti. Proč tam prostě nejedou přímo, ať to mají za sebou?

„Nedá se tam dostat rychleji?“ zeptala se, otevřela přitom příhrádku v autě a vytáhla mapu, kterou jim dala společnost, co jim auto pronajala. „Proč nemůžem jet po jedničce? Nebo po mezinárodní 95?“

Máma neodtrhla oči ze silnice. „Už je to dlouho, co jsem tudy jela naposled, Cassie. Tohle je cesta, kterou znám.“

„Když ale tady odbočíš na Salem...“ Cassie se dívala, jak míjejí odbočku. „Fajn, no tak ne,“ zabručela. Ze všech

míst v Massachusetts byl Salem to jediné, které by chtěla navštívit. Jeho hrůzostrašná minulost ji v tomhle rozpoložení docela přitahovala. „Tam pálili ty čarodějnice, že jo?“ ozvala se. „Po něm je pojmenovaný New Salem? Tam je upalovali taky?“

„Nikoho neupalovali. Věšeli je. A nebyly to žádné čarodějnice, jenom nevinní lidé, proti kterým jejich sousedé něco měli.“ Matčin hlas byl unavený a trpělivý. „Salem byl v koloniálních časech běžný název. Je odvozený od jména ‚Jeruzalém‘.“

Cassie se mapa rozmazávala před očima. „Kde to město vůbec leží? Není ani na seznamu,“ řekla.

Po krátké odmlce Cassiina máma odpověděla. „Je to malé město. Dost často ho ani na mapách neuvádí. Vlastně se nachází na ostrově.“

„Na *ostrově*?“

„Neboj. Vede z něj most na pevninu.“

Jenže jediné, na co Cassie dokázala myslet, bylo: *Ostrov*. Takže bude bydlet na ostrově. Ve městě, co ani není na mapě.

Cesta nebyla označená. Poté, co na ni paní Blakeová odbočila, auto přešlo po mostě a ocitly se na ostrově. Cassie očekávala, že bude maličký a trochu se jí ulevilo, když viděla, že to není pravda. Měli tu normální obchody, ne jenom krámky pro turisty, které obklopovaly prostranství, jež bylo podle všeho střed města. Zahlédla Dunkin' Donuts i International House of Pancakes s poutačem oznamujícím SLAVNOSTNÍ OTEVŘENÍ. Před budovou tancoval kdosi převlečený za obří palačinku.

Cassie cítila, jak se jí žaludek vrací do normálu. Město

s tancujícími palačinkami přece nemůže být skrz naskrz strašné.

Jenže pak máma zahrnula na další silnici, která vedla do kopce do čím dál větší pustiny, a město jim pomalu mizelo za zády.

Musíme jet na nejzazší bod výběžku ostrova, uvědomila si Cassie, a vtom ho také spatřila. Sluneční svit se rudě třpytil v oknech skupiny domů na vrcholu kolmého útesu. Sledovala, jak se přibližují, nejprve znepokojeně, pak s úzkostí a nakonec s pocitem nepřekonatelné hrůzy.

To proto, že ty domy byly *staré*. Děsivým způsobem staré, ne jen malebně staré nebo starobylé, ale přímo *předpotopní*. I když pár z nich majitelé pořádně opravili, ostatní vypadaly, jako by se měly každou minutou sesunout za praskotu tříštících se trámů.

Prosím, ať je to tamten, prosila v duchu Cassie a toužebně upírala zrak na hezký žlutý dům s několika věžičkami a arkýři. Máma kolem něj ale projela, aniž by zpomalila. To samé u sousedního domu a domu za ním.

A pak už zbýval jediný dům, poslední dům na útesu a auto mířilo přímo k němu. Cassie na něj deprimovaně koukala, když se blížily. Měl tvar tlustého převráceného písmene T. Jedno křídlo bylo obrácené k cestě a druhé vyčnívalo dozadu. Když ho ze strany objely, Cassie si všimla, že zadní křídlo se přednímu vůbec nepodobá. Mělo ostře zkosenou střechu a malá, nepravidelně rozmístěná okna složená z malých kosočtvercových tabulek skla. Nebylo ani pomalované, fasáda byla pokryta šedými, větrem ošlehanými šindely.

Stěny předního křídla byly vymalované... kdysi dávno. Zblá barva se loupala v celých v pásech. Oba komíny

vypadaly polorozpadle a vratce a celá břidlicová střecha působila, jako by se každou chvíli měla zhroutit. Okna na přední straně domu byla rozvržená pravidelně, ale zdálo se, že je celé roky nikdo nemyl.

Cassie na to beze slova zírala. V životě neviděla depresivnější dům. To nemohlo být ono.

„No,“ prohlásila máma svým nuceně veselým tónem, když zabočila na štěrkem posypanou cestičku, „a jsme tady. Tohle je dům, kde jsem vyrostla. Jsme doma.“

Cassie ze sebe nevydala ani hlásku. Bublina hrůzy a vzteku a odporu v ní narůstala, až jí připadalo, že každým okamžikem praskne.

Její máma nepřestávala s falešným optimismem popisovat dům, ale Cassie vnímala jen útržkovitá slova. „...původní křídlo dokonce z doby před revolucí, je to patrový domek s podkrovím... přední křídlo postavili v georgiánském porevolučním slohu...“

A tak pořád dál. Cassie zprudka otevřela dveře auta a konečně si mohla celý dům prohlédnout. Čím větší část domu ale viděla, tím to bylo horší.

Máma zrovna říkala rychlým bezdechým hlasem něco o jakémisi nadsvětlíku nad vchodovými dveřmi. „...ten je obdélníkový na rozdíl od obloukovitých nadsvětlíků, které přišly do módy později...“

Přerušil ji Cassiin výkřik: „*Já to nenávidím!*“. Její hlas zněl v tiché atmosféře strašně hlasitě, až ji to samotnou překvapilo. Nemyslela tím ten nadsvětlík, ať už to bylo cokoli. „*Nenávidím to tady!*“ vykřikla znovu zuřivě. Máma za jejími zády neodpověděla, ale Cassie se k ní neotočila. Dál nevěřičně zírala na dům, na řady špinavých oken a rozpadající se okapy a na celou jeho monstrózní velikost, všednost a příšernost a třásla se po celém těle. „Je to ta nejstrašnější barabizna, jakou jsem kdy viděla a *nenávidím to tady*. Chci se vrátit domů. Já chci zpátky domů!“

Otočila se a uviděla matčinu bledou tvář a sklíčené oči a dala se do pláče.

„Ach, Cassie,“ paní Blakeová k ní natáhla ruku přes

vinylovou střechu auta. „Cassie, holčičko moje.“ I ona měla v očích slzy, a když zvedla hlavu a podívala se na dům, ohromil Cassie výraz její tváře. Viděla v ní nenávist a strach stejně intenzivní jako pocity, co prožívala ona sama.

„Cassie, holčičko, poslouchej,“ dodala. „Jestli tu opravdu nechceš zůstat...“

Zmlkla. Cassie nepřestávala plakat, vtom ale za zády něco zaslechla. Otočila se a všimla si, že se dveře domu otevřely. Stála v nich stará šedovlasá žena a opírala se o hůl.

Cassie se obrátila zpátky. „Mami?“ vydechla prosebným tónem.

Jenže máma se dívala na dveře a v jejím výrazu pozvolna převládlo zasmušilé odevzdání. Když se otočila na Cassie, v hlase jí opět zazněl ten pronikavý, strojeně veselý tón.

„To je tvoje babička,“ oznámila jí. „Nemůžeme ji nechat čekat.“

„Mami...“ špitla Cassie. Byla to zoufalá prosba, ale matčiny oči zůstaly bezvýrazné a potemnělé.

„Pospěš si, Cassie,“ popohnala ji.

Cassie dostala šílený nápad. Vrhne se zpátky do auta a zamkne se tam, dokud jí někdo nepřijde zachránit. Jenže pak jako by na ni padla stejná hrozná únava, které podlehl její mamka. Dorazily na místo. Nedalo se s tím nic dělat. Zavřela dveře auta a beze slova mámu následovala k domu.

Žena ve dveřích byla nesmírně stará. Dost stará na to, aby byla přinejmenším její prababičkou. Cassie se snažila najít v jejím obličejí nějaké rysy podobné mámě, ale bez úspěchu.

„Cassie, tohle je babička Howardová.“

Cassie se vzmohla na zamumlání. Stará žena s holí udělala pár kroků směrem k nim a upírala své hluboko posazené oči přímo na ni. V té chvíli Cassiinou myslí prolétla podivná myšlenka: *A ted' mě strčí do pece*. Jenže pak ucítila, jak ji objala pažemi; překvapivě pevně. Cassie bezděčně zvedla ruce a objetí jí oplatila.

Babička ji pustila a prohlédla si ji. „Cassie! Konečně. Po všech těch letech.“ Cassie zmátlo, že se na ni dál dívá pohledem, v němž se mísila krajní obava a dychtivá naděje. „Konečně,“ zopakovala šeptem, jako by hovořila sama k sobě.

Pak se ozvala Cassiina máma, která tiše, formálně řekla: „Ráda tě zase vidím, mami.“ A ty pronikavé staré oči se odvrátily od Cassie.

„Alexandro. Ach, děvenko moje, je to takových let.“ Dvě ženy se objaly, ale jakési neurčité napětí, které mezi nimi panovalo, nepominulo.

„Ale stojíme tu všechny venku. Pojď dovnitř, pojďte, obě dvě,“ vyzvala je babička a přitom si utírala oči. „Obávám se, že tenhle starý dům je dost zchátralý, ale pro vás jsem vybrala ty nejlepší pokoje. Tak Cassie ukážeme, kde bude bydlet.“

Ve skomírajícím rudém světle zapadajícího slunce připomínal vnitřek domu temnou jeskyni a všechno vypadalo ošuntěle, od ošoupaných potahů na židlích až po vybledlé orientální koberce na podlahách pokrytých borovými prkny.

Vyšly po schodišti – pomalu, s ohledem na babičku, která se opírala o zábradlí – a prošly dlouhou chodbou. Cassie při každém kroku pod botaskami zavrzala prkna na

podlaze a lampy vysoko na zdech se neklidně mihotaly, když procházely kolem. Jedna z nás by měla nést svícen, napadlo Cassie. Očekávala, že každým okamžikem na chodbě potkají Lurche z Adamsovy rodiny nebo bratránka Ita.

„Tyhle lampy sem instaloval tvůj dědeček,“ vysvětlovala jí babička omluvně. „Trval na tom, že chce dělat všechno sám. Tady je tvůj pokoj, Cassie. Doufám, že máš ráda růžovou.“

Když babička otevřela dveře, Cassie se přistihla, jak nevěřícně kulí oči. Pokoj připomínal ložnici sestavenou pro nějaké muzeum. Uvnitř stála postel s nebesy se závěsy našasenými od hlavy po nohy postele a s baldachýnem a všechno bylo ušité z té samé matně růžové látky. Dále tam byly židle s vysokými vyřezávanými opěradly s čalouněním z růžového damašku, které barevně ladilo se zbytkem pokoje. Na krbu s vysokým výklenkem Cassie uviděla cínový svícen a porcelánové hodiny a opodál stálo několik kusů masivního, zářivě naleštěného nábytku. Celý pokoj působil krásně, ale přitom tak velkolepě...

„Oblečení si můžeš dávat sem – tahle truhla je z mahagonu,“ říkala zrovna Cassiina babička. „Tomu stylu se říká bombé a vyrobili ji zde v Massachusetts – bylo to jediné místo v koloniích, kde se vyráběly.“

V koloniích? Pomyslela si Cassie, které z toho šla hlava kolem, a nespouštěla oči z ozdobné spirály navrchu truhlice.

„A tady máš noční stolek a komodu... Už ses podívala z okna? Říkala jsem si, že by se ti mohlo líbit v rohovém pokoji, protože je odtud výhled na jih i na východ.“

Cassie se podívala okny ven. Skrz jedno měla výhled na silnici. Druhé bylo obrácené k oceánu. V tuto chvíli

měla hladina pod tmavnoucí oblohou ocelově šedou barvu, která přesně podkreslovala Cassiinu náladu.

„Nechám tě tu, aby ses mohla zabydlet,“ usoudila ba-bička. „Alexandro, pro tebe jsem připravila ten zelený pokoj na druhém konci chodby...“

Máma Cassie krátce, skoro plaše stiskla rameno. Potom Cassie zůstala o samotě. O samotě s masivním, červenohnědým nábytkem, vyhaslým krbem a těžkými závěsy. Opatrně se posadila na židli, protože jí postel naháněla strach.

Vzpomněla si na svůj pokoj doma s bílým nábytkem z překližky, oblepený plakáty z *Fantoma opery* a s novým CD přehrávačem, který si koupila z peněz za hlídání dětí. Knihovničku natřela bleděmodrou barvou, aby vynikla její sbírka jednorozců. Sbírala jednorozce všech druhů, jaké si jen jde představit – plyšové, skleněné, keramické, cínové. Clover jednou na návštěvě u nich doma prohlásila, že Cassie je sama jako jednorozec: modrooká, plachá a jiná než všichni ostatní. To všechno jí teď připadalo, jako by to bylo součástí nějakého minulého života.

Neměla ponětí, jako dlouho tam seděla, ale po čase si uvědomila, že v ruce svírá úlomek chalcedonu. Musela ho vytáhnout z kapsy a teď ho držela, jako by na tom závisel její život.

Vybavila se jí jeho slova *Jestli budeš mít někdy potíže nebo se ocitneš v nebezpečí...* a tělem jí projela vlna touhy. Tu následoval příliv vzteku. Nebuď pitomá, napomenula se zostrá. Žádné nebezpečí ti nehrozí. A žádný kámen ti nepomůže. Pocítila nutkání zahodit ho, ale místo toho si jím jen přejela po tváři a vnímala chladný, rozpukaný a současně hladký povrch krystalů. To jí

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.